

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταστον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολιέθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτῆμ-Πιασοῦ γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ὀκτώ και δέκα μῆνες Ἀπρῶν,
τὴν Θεσσαλίαν κενόν' ἢ Πύλιν.

Πόνητος ἑξακόσος σὺν εἰκοσῆτις,
τέλος τοῦ δανείου καὶ λεπτῶν σωρείας.

**Φασουλῆς καὶ Περικίλετος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φασουλῆς πρὸς Περικίλετον. — Περικίλετο σθένταλῆ,
ἴδρακα προχθίς ὅτ' ἐν Κούβα, πού πολέμους προκαλεῖ.

Κατ' ἀρχάς πού λῆς, φασίτην,

ἴπρασ' ἀπὸ τῆς Μαδρίτην,

κι' εἶδα τόσους Καβαλλίρους

καὶ Σινιόρας λατραυτάς,

πού φρικτὰς πολέμιον ἴδρας

τὰς φλογίζει κατ' αὐτάς.

Κι' εἶδα πέρα παραχάσκου
κι' εἶλε φράσκου κι' ἀντιφράσκου,
καὶ πολέμους ταμπουκίζου καὶ ξαπλώνου τῆς ἀρίδας
καὶ διαβάζου τῆς Διάριας, ἴθουν τῆς ἑφημερίδας.

Μίλησα μὲ τὸν Σαγάστα, πρῶτον Τοντοπονταρόλο,
τοῦκα γιὰ τὸν Ντιληγηάνη, τοῦ Μωρρα Καμπαλιερόλο,
κι' ὁ Σαγάστας πόμπρ' ἔχουμρ' ἰσοῦ γιὰ τὸν Θεωδωράκη,
μ' ἄλλους λόγους κακοποίηση μὲ πολέμικὸ μαρόκι.

Καὶ τὸν Ἐστειδὸν Σκουλεῦθ τὸν ἀνίφρα μὲ τόνον,

ὅπου Πρέσβυς ὅτ' ἐν Μαδρίτην ἔχρημάτιες πρὸ χρόνων,

καὶ κατόπιν γιὰ πολέμους κ' οὐβανητῆσας πολὺ

τὴν καβέλα μας κουνώντας, πού σημαίνει κερὰλῆ,

κι' ἐγὼ τοῦκα εβρί Σαγάστα,

ὅλα μούντ' ὄντα καὶ βράστα,

καὶ μὴτ' ἔσπερα κανένος ὀβλιζόμενος καὶ βρίμω

νὰ λαλῆ περὶ πολέμιον,

ὅτ' ἐπὶ τὸν δικὸ μας, πού ντουσιὰ δὲν τὸν ἔχαινε,

καὶ νὰ τὴν θυμάσαι μόνο πρὸς τούτ' ὅπως οἱ κῆναι.

Ἐσπερα νὰ βασιλεύσῃ μὲ πηγυχόμοις εἰρήνη

καὶ φελιθιὰς νὰ γίνῃ,

αὐτύγια ὀθαλῶ,

καὶ χειμῶνα καλοκαίρι

μόνο τῆς ἴδρας κλαβὴ

νὰ βαστάζωμ' ὅτ' ἔχρη.

Περικίλετο μου κολήγχα,
καὶ ἴστος ταυρομάχους πῆγχα
μὲ κομφῆδες λεονταίτες
τῆς μεγάλης πρωταουσῆς,
ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ ὄψῃ
κι' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τ' ἀκούσῃ.

Ἐἶδα τοὺς βαυδριλιέρους,
καὶ τοὺς τρομεροὺς τούρριους,
εἶδα τοσοῦλο,
εἶδα μούλο,
εἶδα καὶ τούρραδῶρ,
πικαδῶρ καὶ μανταδῶρ.

Γιὰ νὰ κερῶσῃς ὀτ' αὐτὰ,
Περικίλετο φαλατᾶ,
πρέπει νὰ σὲ λὶν ἱσπότη,
Καβαλλίρο ὀθλονότι.

Μέλις δι' ἐθευρλήθη
ἀνὰ τὰ σφιγγῶνα πλῆθη
πῶς ὅτ' ἐν γῆν τὸν Ἰσπανόν
ἴδρασκον ἐξ Ἀθηνῶν
κῆπος Φασουλῆς ἱσπότη
καὶ θριάμβων στρατιώτης,

Ἰσπανίλους κι' Ἰσπανόλοι
 ἴσπειρα προθύμως εἶποι,
 και μ' ἱρώτησαν νὰ μάθουν
 πῶς ἔμπορουν νὰ μὴ τὴν πάθουν.

Κι' ἰγὼ, φίλε Περικλίτο, τοὺς ἰσπανοὺς μὲ τόνον :
 εὐσύνθημα ἔσ' ἔνδον πόλεμό σας νὰ χέσται τὸ νῆρι μόνον
 κατὰ θέλωσαν και ἴην,
 κι' οὐδὲ μίαν κἄν πληγήν
 δὴν θὰ λάβετε ποτὶ
 ἀπὸ τοὺς Ἀμερικάνους,
 μὰ θὰ ῥῆγῃτε νικηταί
 και θὰ πλῆξεται στεφάνους.

« Ἐγγονοὶ τῶν Δὼν-Κισσώτων,
 οἷς νὰ μνησθῆται πρῶτον
 εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν
 τὸ στρατήγημα τὸ νῆον
 τῶν ἀλκίμων και γενναίων
 τῆς Ἑλλάδος ἱσποτῶν.

« Ναι, πορρακῶρ ἱσποτῶν,
 στρέψ' ἔσ' ἔθρον τὰ νῆτα,
 και ἔσ' ἄτὰ πόδια νάσαι μόνον θλῶς ὁ παροξυσμός,
 τοῦτο σήμερον καλεῖται πρὸν εὐρὴ ἱσποτιμῶς. »

Τίτοιμα φρόνιμα τοὺς εἶπα,
 Περικλίτο καρλακίτια,
 και ἔσ' ἄτὰ μάτιμα μ' ἱκνυτοῦσαν
 κι' εἶπαι κι' εἶποι μ' ἱρωτοῦσαν
 νὰ τοὺς πῶ τὸ ταῖναι νῆρι, τί σημαίνει πατριμικῶς,
 μὰ δὴν εἴξερα τὸ νῆρι πῶς τὸ λῖν Ἰσπανικῶς,
 και μὲ σχῆμα παντομίμας
 εἶδωκα νὰ καταλάβῃ
 καθεὶ καλαιστῆς τῆς ἡλικίας,
 ποὺ πολὺμοις κόβει ραβδί.

Κι' οἱ πορρακῶρ ἱσποτῶν
 ἔρωσαν εἰς τοὺς τότε :
 « Βικτωριόξ και Καρκαλιμωσιμῆτες,
 οἷνται μίντα κουσεῖνται
 και τῶν ἀλλοτῶν μισίντα. »

Εἶδα, κέρα ψυραλῆα,
 τὸν μικρὸν τὸν Βασιλεα,
 τὸν Ἀλφόνσο δηλαδὴ,
 βυκαγιμῆρο παιδί.

Ἐλοῖνα ἔσ' ὄντα του
 κάθεται μὲ τὴν νταντῆ του
 και γιὰ πόλεμο δὴν μῆσι,
 τὸ κουνοῦ κι' ἱκνῶ κλαῖσι,
 και τὸ χέρι του σηκῶναι και ρωσῆζει ἔσ' ἔνδον νταντῆ
 ποὺ μὲ τοῦτο θὰ τοὺς κἀνν τοὺς Ἀμερικάνους ντῆ.

Εἶδα τοὺς ἀλαβαρῆρους,
 τοὺς ζεντίλας, τοὺς μουτῆρος,
 εἶδα μπόνας,
 εἶδα Δόναις,
 εἶδα τῆς Αὐλῆς παρῆτα,
 τόσα μούτρα ριγοῦρῆτα,
 και τὸ καθεὶ τριαντῶ
 νὰ μὲ πῆρην ἔσ' ὀκνῶ.

Εἶδα θαύματα, καθῆναι,
 ποὺ δὴν εἶρα πῶς τὰ λῖναι
 ἔσ' ἔνδον Ρωμαῖκη και γλῶσσα,
 κι' ἄκουα ἔσ' Ἐσπαγῆσσα
 τὴν γυναιτῆ Μαντοῖνῆτα και τὴν Ἐντοστιατικῆ
 κι' ἱκουδίντασσα σπουδαῖος μὲ τὴν Δόνκα τὴν Χρηστῆνα.

Και μοὺ ἔσ' ἔπαισι κι' ἱκνῶν τῆς χρηστῆς μου συμβουλαῖς,
 και τῆς εἶδωσα πολλῆς,
 και κατόπιν πῆγα, εἶπα,
 και ἔσ' ἔνδον πῶλι τὴν Μαλάκα,
 κι' εἶπαι πῆρα ῥῆγῃτε κόμοις και μ' ἰδιγῆθαι μὲ τιμῆς,
 κι' εἶπα ἀνὰ μὲ πῶλις θεῖα και κατὰλλοις γιὰ ἡμῆς. »

Ἄκουα και ἔσ' ἔνδον Γρενάδα
 μὲ σπουδαῖα σερνῶν,
 κι' εἶδα τόσα πανοπλῆια παλαιῶν Ἀβενσάργων,
 κι' ἱκολοῦθησα ἔσ' ὄνδον Τάγον,
 μὰ και ἔσ' ὄνδον Γουαδῆσαν και ἔσ' ὄνδον πόλπον τῶν Γαδῆρων,
 και ἔσ' ὄνδον ποταμὸν τὸν Ἐβρόν και ἔσ' ὄνδον Γουαδαλιβῆρον,
 κι' εἶδα καθεὶ Πρυγκηπάτον
 ἱσποτῶν καλαιοτάτων,
 και τὴν Σῆρα τὴν Μορίνα και τὴν Σῆρα τὴν Ναβῆδα,
 κι' ἱκνυρῆθηκα τὴν δόξα τῶν Ρωμῶν εἰς ἀχιβάδα.]

Πῆγα και ἔσ' ἔνδον Βαρκιλῶν
 κι' εἶπα ἀπὸ μερικῶς
 Ἰσπανίλους νησιτικούς
 πῶς τὸ δένειον ταλῆρον.

Πῆγα και ἔσ' ὄνδον Ἀλικάντη, πῆγα και ἔσ' ὄνδον Καρθαγῆνα,
 σμαρπεσοῦσι; ὀ βαλῆλιας
 και περὶ τῆς Θεσσαλίας,
 μούπαν εἰς διχως ἄλλο πῶς ἡ κίνουσι θὰ γῆρ.

Και τοὺ Γεραλτῶρ τὰς εἰλάς ὑπερῆφανος προεῖδα
 κι' ἱμακῆρια και πάλιν τὴν Ἑλλάδα τὴν πατρίδα,
 κι' εἶπα τότε, μαχλιδῶν
 και ἱδωπῆρ ἀκρῆ εἰκῆναι
 τῶν κλανῶν Ρωμῶν ἡ δόξα, ποὺ μακρῶς τὴν βλῆσαι χρόνος,
 Ἡρακλῆς τὴν ἱκνῶ εἰσῆσι, μίγας τῶν Ἑλλῶνων γῆνος,
 και ποτὶ τῆς δὴν νικῆται,
 τῶν εἰλῶνων σῆκῆι μνημῆμα,
 και τρυγῆρα τῆς μνηκῆται
 τῶν Οικανῶν τὸ κῆμα.

Κι' ἀνταμῶθηκα τυχαῖος μὲ τὸν ἴσπον τὸν Κισσώτου,
 τοὺ περιφανῶς ἱσποτῶν,
 και μὲ τοῦτον ἔσ' ἔπαισι ῥῆμα κι' ἱκνῶκα πρὸς τοὺς κλανῶν
 τῶν Ἀλφόνσων Ἰσπανῶν,
 « Βρῆ δὴν πῆτα νὰ πνιγῆται μῆσι. ἔσ' ὄνδον Ρουσσῆνα ;
 μόνον ὁ Ρωμῆος ἔσ' ὄνδον κόσμο γιὰ πολέμοις εἶσαι μῆναι. »

« Κόττα μούτρα, ποὺ μοὺ εἶδων καταπῆρα και πανοπλῆια
 μσαιωνικῆς εὐκλείας ;
 δὴν καταξῆται τὴν φτώχεια και τὰ τόσα σας τὰ χάλια ;
 δὴν σκοτῶνται τῆς θραῖς
 μὲ τῆς ἄμορρας Σενθῆρας,
 ποὺ τῆς βλῆσαι, Περικλίτο, και οὐ πῆρτον τὸ σῆμα ;
 εἰμὴ γυρῆσαι στεράν
 και μαχῶν κῆποις και κρότους,

Ο ξυλίνος πολυμήρχος, δλος λαύρα και μανία,
μὲ τὸν Έστραβάν Σκουλοῦδη φεύγει γιὰ τὴν Ἰσπανία.

χαρτοῦ κανεῖς δὲν κρίνει
μὲ τοὺς Ἕλληνας Κισσώτους.

«Κί' ἂν ἐκείνος ὁ δίκος σας δλους τοὺς ἀνεμιμῶλους
τοὺς θαρροῦσε καθὼς λείγουν λεγαίνων ἀλλοφύλους,
ἡμεῖς εἴχε καὶ τὸ θάρρος τρομερὸς νὰ προχωρή
κατὰ τὸν ἀνεμιμῶλον μὲ πολυμῶμο μπουρὶ.

«Πλὴν ἐμπρός εις τοὺς δίκους μας δ' ἡ δόξα του θά πίσω
δταν μᾶθη κεινήως
ὁ μέγας Ἰσπανός

πὺς τὴν κάθε πακαρούνα τὴν νομίζαμε γιὰ φέσι,
καὶ τὸ κόβαμε κομμάσι
μὲ ξεθωριασμένη μούρη.

«Εἰπάτε λοιπὸν, ἰσπῶται, καὶ καθένας νὰ γνωρίζῃ
πὺς διαφορά σπουδαία τοὺς Κισσώτους μας χωρίζει,
ὅτι οὐτε σύγκρισιν δὲν δχουν οἱ δίκος μας κί' ὁ δίκος σας,
τὴν κακὴ του, τὸν κακοῦ σας.

«Εἰπ' αὐτὰ πρὸς τοὺς ἰσπῶτας
τοῦ μανδία, τῆς καπέκτας
ἰνὸ ἤπιγανε δρομαῖος κατὰ τὴν Έστραμαδοῦρη
ῤῥηκα καὶ τοῦ Σάντο-Πάγχα τὸ περίηρον γαιδοῦρη,
καὶ ἐστὸ ἐτάλλω νὰ τὸ βόσκαρ μὲ τοὺς ἔλλους τοὺς κρηθῆνας
καὶ μὰζι μὲ τὰ δίκά μας νὰ κοπρῆ τὰς Ἀθήνας.

Περικίλετο μαλαγῆνα,
ἐστὸ ποδάρὶ ξανασηῆα,
κί' ἔλα μία ἐστὴν Ἀθάνα,
κί' ἔλα μίς ἐστὸ Πορτορίκο.

Γιὰ Ρωμῶνους σκαμῶς καὶ βούδα,
μὴ τὰ κλέη των ταρῆττε,
κί' ἔλα γρήγορα ἐστὴν Κοῦβα
νὰ γενῆ ἰσπανοστάτη.

Πλὴν μὰζι σου ἐτάς Ἀντίλλας
ἄς ἰλθῆ κί' ὁ γέρο Μήλας,
κί' ἔσαι γέρο πνευστιῶντες κί' ἔσαι παραλυτικοὶ
κλεισθηκαὶ ὡς συνωμῶται ἐστὸυ Συγγροῦ τῆ φυλακῆς,
κί' ὁμοῖον γέρο ἔης φαροῦτη
καὶ σχεδὸν ἱκανοτόνη
νὰ μορίζῃ χωματίλα καὶ τὰ λούθια νὰ πνῆ,
νὰ τὸν εἶρξῃ ἰδῶ πέρα νὰ τὸν δοῦν οἱ κεινήτοι.

Χαῖρε, κἀμινος παθῶν,
Περικίλετο πατριῶτη,
ὄ' ἔχω ἐστὴν μὴ κοραθῶν,
ἐστὴν καρδίῃ μου δηλονότι.

Περικίλετος πρὸς τὴν Κοῦβαν.— Ἐμὰθη, βρε Φασουλῆ,
πὺς ἰπήγες ἐτάς Ἀντίλλας, κί' ἱκαμάρασα πολὺ
ποῦ γνωρίζασι μὲ κόσμῳ καὶ μάλιστα ἐάν Ἰσπανίηλος
ἐστὸς Ζουῖρες, ἐστὸς Έσπακά, ἐστὸς Ἰνδάλγο, ἐστὸς Κρεβ-
Έδῶ γράφουν πὺς ἡ Κοῦβα κρατερῶς ἰσομπαρδιση (λας)
κί' ἀναφέρουν συμπλεκῶς
κί' ὁ τῆς Ἑλληνογενεῖας Ἀγγελοπούλος ἐκλιεθῆ
ἐστὸυ Συγγροῦ τῆς φυλακῆς.

Μόλις ἤπιγανε κί' ὁ Κώστας γιὰ φρεσιπέδα καὶ δροσῆ
ἐστὴν γνωσθῆ σου Κρησιῶς,
τὸν ἰπήγανε ἐστὸ φρέσκο δίχως γρὺ γι' αὐτὸ νὰ ἦ
τῆς Κορδῶνας ὁ παππούλης, καὶ περὶ τοῦ ἐν σιωπῇ.

Ὁ παππούλης θεομωσάστα,
πῶς δὲν ἔκανε ἀντάρα,
καὶ 'στὸ ὄρεσκο μ' ἤπικε, Κώστα;
ἔτσι τ' ἔφαρ' ἢ κατ' ἄρα.

Τοῖς ὡσὶν ἤχηθες πρῶτῳ τῶν ποδῶν Εἰσαγγελλίως,
μᾶλλον «Παλιγγενεσίως»,
φυλακῆ δι' νῦν ἐκρούσης τοῦ κομματός τοῦ κλίως
σὰν ἐξελκασμοῦ θυσία.

Μὴ μας φαίνεται κακό,
κί' εἰς καιροῦς τιμῆς καὶ δόξης
εἶναι πράγμα φυσικό
αἱ συχναὶ καταδιώξεις.

Ὅα' αὐτὰ τὰ γεγονότα τῆς μαχίμου ταύτης γῆς
εἶναι κἄτα τῆς προόδου καὶ τῆς περισυλλογῆς,
κί' ἴσως λειτουργήσουν νόμοι,
ποῦ καθίνας θ' ἀπορῆ
πῶς ἐλευθέρως ἀκόμη
μὲς 'στὸ σπῆτι σου χωρεῖ.

Μίσκα καὶ τοὺς Βουλφῆρους, Φασουλῆ ταμπαχανᾶ,
καὶ πῶς μὴ ἀπορήσης
ὄταν σὺν Θεῷ γυρίσης,
ἐν ἰδῆς φυλακισμένῳ καὶ τὸν γέρο Κορδονᾶ.
Κατ' εὐχὴν πηγαίνου δια, καὶ τὸ δάεινον φινίτο,
ζήτω τὸ Κουβέριο, ζήτω.

Φασουλῆ πρὸς Περιλιέτον. — Δόξα 'στὰς ἰστανόνας,
εἶμαι μὲ τοὺς Ἰσπανόλους καὶ μὴ τοὺς Ἀμερικάνους,
μὰ τὸ κάστρο τῆς Ἀδάνας κατ' αὐτὴν τὴν ἰβδομάδα
τῶν τρανῶν Ἀμερικάνων βουβαροῦναι τὴν ἀρμάδα.
Γὰρ τοῦ Χίλλ, ἐγὼ φωνάζω, ὄλησθι κατὰ διαβόλου,
κί' εἶπα τίτοια, Περικλίτο, πρὸς τὸν Ναύαρχον τοῦ Στόλου:
«Ἐὶ πεσοῖ σου νὰ φυλάξῃ, μὴ τῆς μακάλιας νὰ μὴ παῖξῃ,
καὶ νὰ πρὸς ἔκτος βολῆς,
ἀνευ σκέφους κολλήῃ,
τὸ Καραμπουριὸν θυμῆσου καὶ τὰ κάστρα τῆς Πριβίτζῆς.

Ἐδόξαμ' ἐν διψῆς καὶ σὺ
τρέβει σ' ἔρημα νησι,
ποῦ ἦνθ' δὲν ἔχει κάστρο μὴ ταμπούρα καὶ κανόνια,
κί' εἶπα πέρα ρίξε μανόρας κί' ἀποθήκας καὶ κωτόνια,
καὶ μὴ φούριας καὶ γυνάτια
κάνε τ' ἔχρημα κομμάτια.

Ἐπεριφρόνησ' τὸ κάστρο, πόδιον ὀλοταχᾶς,
ἀκουε κί' ἐμὲ, ποῦ ἔξω στρατηγίματα περίσσια,
κί' οὐ ντάρλεια μὲν τότε θὰ φωνάζω μοναχῆς,
ποῦ σημαίνει μ' ἄλλους λόγους ὄχι ἰ ψυχῆ μου 'στὰ Πατῆ-
[σ]αδ.

Περιλιέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Φασουλῆ μου κουνεῖ,
κάθωμαι 'στου Ζαχαράτου τὸν μεγάλο κάρφενι,
ποῦ πλὴν ἀπόικες βρόντον
κί' εἶναι κέντρον καὶ σταθμὴς
Μόλτα καὶ Ναπολιόντων,
ὧν οὐκ ἴσθιν ἀριθμῶς.

Κί' εἶπα μίσκα ἔκπλωμένους ἀκάρωσα κί' ἐγὼ, καλὴ μου,
σ' ἕνα στρογγυλὸ τραπί: μέγα σχίδιον πολέμου,

καὶ 'στὸ στίλλω νὰ τὸ δειξῆς καὶ τῶν ὄσθ' τῶν ἀντιπάλων,
κί' ἐν ἀρίσθ' θὰ σοῦ στίλλω κί' ἄλλα σχίδια τῶν ἔλλων.

Φασουλῆ πρὸς Περιλιέτον. — Ἦλθε γῆς λαχανιασμένῳ,
κάποιος Ἰσπανὸς Ἰνδάλγος, τοῦ Σαζάστ' ἀπισταταμένος,
εἰς τοὺς ὄμους τοῦ μαγδύων χρυσοποικιλτον ἔφορι,
καὶ τὸν στόλον μας ἤγατοσε ν' ἀγοράσῃ μὴ τὸ ζῆρι.

Ὅμως τοῦκα: ἐνὰ ἔγραψῆς
κί' αὐθωρεῖ νὰ πρὸς νὰ πρὸς
'στὸν Ἰνδάντη τὸν Σαζάστα πῶς δὲν εἶμαστε μαζίταις,
δὲν σὲς δίνουμε μὲ δόξα γιὰ νὰ πάρουμε πισοίταις.

Περιλιέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Δὲν εἰξούρια, ἀδελφεῖ,
πῶς μ' ἐμπνέει γιὰ πολέμους κάθε ρούφηγμα καφρῆ.
Μὲ κατακλωσμούς σγελῶν τὸ μυαλό μου πλημμυρεῖ,
κί' ἄλλο σχίδιον σοῦ στίλλω, ποῦ τὸ πρῶτον ἐναίρει.

Φασουλῆ πρὸς Περιλιέτον. — Τί φρικταῖς τορπιλαῖς εἶδα,
ποῦ μοῦ 'σάλεψαν τὴν βίδα.
Πᾶς ἀνάθουσι, πῶς τρέχουν... τὸ τορβίλο μου τὸ χένω,
κί' εἶπα 'στὸν Ἀμερικάνο:
«ποῦν' εἰκίνας, Ναύαρχί μου, τοῦ Ρωμαίικου τοῦ Στόλου,
ποῦ καθίκαν 'στὸν πάτο καὶ δὲν ἔναβαν καθόλου;»

Κάθ' ἕνος πολεμάρχους εἶναι πρῶτος ταναῖς,
ὅμως λάθει καὶ κακό καὶ μπανάναις μερικαῖς,
καὶ τὸ πλομιστὸ γοβάει μίξες μοντάστας ρικατοῖκας,
μ' ἄλλους λόγους νίαις κόρησ' ἀραιότητος καὶ γλύκα,
γιὰ νὰ πρὸς μ' αὐτό καὶ σὺ
κἄν μασιτῆ, κἄν κροσί,
κἄν Μαδίρα, κἄν μωσατό,
κἄν Βορδὸ, κἄν ρεισινάτο,

κἄν ποτὸν ρεπινολάτου τῶρα πούλαει καλακαίρι,
καθὼς ἤπιανε σαμπάνια Κρησιόταϊ Κροβαλίροι
εἰ Ρωμῆες μοντάστας γοβά, ποῦχε κάθε συμφορά,
κί' ἔτσι εἰ κάποιος στήριας τὰ λιμάνεζοτα νερά.

Ἐτ' ἄλλο φύλλο θὰ σοῦ γράψω γιὰ τὴν πρώτη Ναυμαχία
κί' ἀπαιτῶ νὰ τὴν τυκώσῃς μὴ τῶν δόξακα στοιχία.

**Καὶ κυμῶσαις ποικιλταῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.**

Ἐρριανθὴ Ἰκαλιῶ καὶ Ἀρῆου Κορηλία,
χερτωμένους ὁ γερβὸς, περιελλῆς ἢ κόρη,
μὰ τοὺς εὐχῆς κί' Ἐρριανθὴ καὶ καὶ μετῆλα,
τοὺς ἰστανὸν καὶ Χάρτες τὸν γύρουν λαυροφόροι.

Ἐστὸ Ζαχαρίας εἰς αἰθούσας ἑκδοῦς Ἐρριανθῆ,
εἶνα μόνον οἱ Ἐρριανθῆ, πεντακόσι' οἱ κρηταῖοι.
Πλὴν προβάλλει τεχνικότητις σοφίας κί' οὐ Φασουλῆς,
κί' εἶναι μὴν θερμῆς συλλογῆς,
μὴ τὸν Ροῦδὸν γερβῆρι:
γιὰ τὴν πάλασον εἰσὶνα τῆς παρὰ τὸν κεραλίη.

Τῆς Ἀραρῆς οἱ Χάρτες, ἑκδοῦς Κωνσταντινῆς
εἶνε καὶ ρεπινοῦς,
ποῦ κί' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς
τὸν σπῆται 'στὸν λάβαν νὰ τὸν κέρῃ γιὰ στίλλω.

Ὁ Ζαχαρίας ὁ γλυκὺς ὁ καὶ Παπαγιάντιος
μὲ τορβόδουρο κάτανον καὶ ποιεῖται σπανίως
βρῆται τὰ πολυβόλητα Πολεμικὰ Τραγοῦδια,
ποῦ τοὺς ἀτίκει στήριας μ' ἄμωρατα λουλούδια.

Τὸ ΡΩΜΗΟΙ μας τὸ Γραφεῖον, ἑλο μέτρα καὶ ρυθμῶς
'στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.